

מסכת דמאי

פרק ד

א. הלויקת פירות ממי שאיןו גאנון על המעשרות, ושבח לעשרו, ושותאלו בשבת, יאכל על פיו. חשכה מזאי שבת, לא יאכל עד שיעשר. לא מצאו, אמר לו אחד שאיןו גאנון על המעשרות, מעשרין הוא, אוכל על פיו. חשכה מזאי שבת, לא יאכל עד שיעשר. פרוםת מעשר של דמאי שחרה למקומה, רבבי שמעון שזרי אומר, אף בחול שותאלו ואוכלו על פיו:

ב. הפדר את חברו שאינו אכל אצלו, והוא אינו מאמין על המעשרות, אוכל עמו בשבת הראשונה, ואף על פי שאיןו מאמין על המעשרות, ובלבך שיאמר לו מעשרין הוא. ובשבט שנייה, אף על פי שנדר ממנה קניתה, לא יאכל עד שיעשר:

ג. רבבי אליעזר אומר, אין אדם צריך לקරות שם למעשר עני של דמאי. וחקמים אומרים, קורא שם ואיןו צריך להפריש:

ד. מי שקרא שם לתרומה מעשר של דמאי ולמעשר עני של
ודאי, לא יטלים בשbeta. ואם היה כהן או עני למועדים לאכל עצמו,
יבאו ויאכלו, ובלבך שיזדיעם:

ה. הואומר למי שאינו גאנז על המעשרות, קח לי ממי שהוא גאנז
וממי שהוא מעשר, אינו גאנז. איש פלוני, הרי זה גאנז. הלה
לקח מפנו, ואמר לו לא מצאתי ולא קחת מה אחר שהוא גאנז,
אינו גאנז:

ו. הובנש לעיר ואינו מכיר אדם שם, אמר, מי כאן גאנז. מי כאן
מעשר. אמר לו אחד, אני, אינו גאנז. אמר לו, איש פלוני גאנז,
הרי זה גאנז. הלה لكח מפנו, אמר לו, מי כאן מוכר ישן. אמר לו,
מי שישליך אצלי, אף על פי שהוא בגומליין זה את זה, הרי אלו
גאנזין:

ז. החררים שבקנסו לעיר, אמר אחד, שלי חדש ושל חבריו ישן,
שיי אינו מתכו ושל חבריו מתכו, אין גאנזין. רביה יהודה אומר,
גאנזין: